

2) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że art. 167 i art. 168 lit. a) dyrektywy 2006/112, a także zasady neutralności podatkowej, pewności prawa i równego traktowania nie stoją na przeszkodzie udzieleniu odbiorcy faktury odmowy prawa do odliczenia naliczonego podatku od wartości dodanej z powodu braku rzeczywistej transakcji opodatkowanej, nawet jeżeli korygująca decyzja podatkowa skierowana do wystawcy faktury nie nakazywała korekty zadeklarowanego podatku od wartości dodanej. Jednakże w razie uznania, iż transakcja nie miała rzeczywiście miejsca, w związku z działaniami bezprawnymi lub nieprawidłowościami popełnionymi przez wystawcę faktury lub na wcześniejszym etapie obrotu w stosunku do transakcji powoływanej jako podstawa prawa do odliczenia, należy ustalić na podstawie obiektywnych okoliczności i bez wymagania od odbiorcy faktury podejmowania czynności sprawdzających, które nie są jego zadaniem, że odbiorca ten wiedział lub powinien był wiedzieć, iż transakcja wiąże się z naruszeniem przepisów o podatku od wartości dodanej, co ustalić powinien sąd odsyłający.

(¹) Dz.U. C 80 z 17.3.2012.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajový súd v Prešove (Słowacja) w dniu 6 listopada 2012 r. — Spoločenstvo vlastníkov bytov MYJAVA przeciwko Podtatranská vodárenská prevádzková spoločnosť, a.s.

(Sprawa C-496/12)

(2013/C 86/10)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Krajový súd v Prešove

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Spoločenstvo vlastníkov bytov MYJAVA

Druga strona postępowania: Podtatranská vodárenská prevádzková spoločnosť, a.s.

Pytania prejudycjalne

1) Czy wykładni przepisów dyrektywy 1999/44/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji oraz dyrektywy Rady 85/374/EWG (²) z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe a także dyrektyw mających na celu ochronę konsumentów należy dokonywać w ten sposób, że osoby prawne korzystają z takiej samej ochrony co ochrona gwarantowana konsumentom jeżeli w ramach umów objętych rzeczonymi dyrektywami działają w celach nie mieszczących się w zakresie ich działalności handlowej lub zawodowej?

2) Czy wykładni przepisów dyrektywy Unii Europejskiej takich jak dyrektywa 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji oraz dyrektywa Rady 85/374/EWG z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe należy dokonywać w ten sposób, że przepisy te stoją na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego takiemu jak będący przedmiotem postępowania głównego, który w wypadku stwierdzenia wady dostarczonego towaru ogranicza uprawnienie do żądania zwrotu, takie jak powództwo o zwrot nienależnego świadczenia jedynie do okresu, jaki upłynął od ostatniego odczytu wskazań uszkodzonego wodomierza dokonanego przed złożeniem wniosku?

(¹) Dz.U. L 171, s. 12.

(²) Dz.U. L 210, s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 19 grudnia 2012 r. — Loredana Napoli przeciwko Ministero della Giustizia — Dipartimento Amministrazione Penitenziaria

(Sprawa C-595/12)

(2013/C 86/11)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Loredana Napoli.

Strona pozwana: Ministero della Giustizia — Dipartimento Amministrazione Penitenziaria.

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 15 dyrektywy 2006/54/WE (¹) (powrót z urlopu macierzyńskiego) ma zastosowanie do uczęszczania na szkolenie zawodowe ściśle związane ze stosunkiem pracy i powinien być interpretowany w ten sposób, że po zakończeniu okresu urlopu pracownica ma prawo zostać na nowo przyjęta na to samo toczące się jeszcze szkolenie, czy też może być interpretowany w ten sposób, że pracownica może zostać zapisana na kolejne szkolenie, choć jest ono niepewne, co najmniej jeśli chodzi o to, kiedy nastąpi?

2) Czy art. 2 ust. 2 lit. c) dyrektywy 2006/54/WE, który uznaje za dyskryminację wszelkie mniej korzystne traktowanie związane z urlopem macierzyńskim, powinien być interpretowany w ten sposób, że zapewnia pracownicy bezwzględna ochronę, która nie podlega ograniczeniu ze względu na

rozbieżne interesy, przed wszelką istotną nierównością (wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 30 kwietnia 1998 r. w sprawie C-136/95 Thibault), wobec czego sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu, które, nakazując wykluczenie ze szkolenia zawodowego i jednocześnie dając możliwość zapisania się na kolejne szkolenie, zmierza do zapewnienia właściwego przygotowania zawodowego, ale pozbawia pracownicę szansy na wcześniejsze osiągnięcie nowego stopnia w hierarchii zawodowej w tym samym czasie co jej koleżdy płci męskiej z konkursu i szkolenia, wraz z otrzymywaniem stosownego wynagrodzenia?

- 3) Czy art. 14 ust. 2 dyrektywy 2006/54/WE, zgodnie z którym nie stanowi dyskryminacji odmienne traktowanie ze względu na cechy stanowiące prawdziwe wymogi zawodowe, powinien być interpretowany w ten sposób, że pozwala państwu członkowskiemu opóźnić dostęp do zatrudnienia ze szkodą dla pracownicy, która z powodu urlopu macierzyńskiego nie mogła skorzystać z pełnego szkolenia zawodowego?
- 4) W wypadku opisanym w lit. c) i przy założeniu, że art. 14 ust. 2 teoretycznie ma zastosowanie do przedstawionej tam sytuacji, czy jednak przepis ten, w związku z ogólną zasadą proporcjonalności, powinien być interpretowany w ten sposób, że sprzeciwia się przepisowi krajowemu, który nakazuje wykluczenie ze szkolenia pracownicy nieobecnej z powodu urlopu macierzyńskiego, zamiast zapewnić przeprowadzenie równoległego szkolenia dodatkowego, umożliwiającego uzupełnienie zaległości w szkoleniu, dzięki czemu pogodzone zostałyby prawa pracującej matki i interes publiczny, pomimo kosztów organizacyjnych i finansowych wynikających z takiego rozwiązania?
- 5) Czy dyrektywa 2006/54/WE, w wypadku interpretowania jej jako sprzeciwiającej się przytoczonemu przepisowi krajowemu, zawiera w tym względzie uregulowania self-executing, które mogą być bezpośrednio stosowane przez sąd krajowy?

(¹) Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja przedrządowana); Dz.U. L 204 s. 23.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 9 października 2012 r. w sprawie T-366/11 Bial-Portela & Ca, SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 19 grudnia 2012 r. przez Isdin, SA

(Sprawa C-597/12 P)

(2013/C 86/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Isdin, SA (przedstawiciele: H.L. Mosback, advocate, G. Marín Raigal, P. López Ronda, G. Macias Bonilla, abogado)

Druza strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Bial-Portela & Ca, SA

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- utrzymanie w mocy decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 6 kwietnia 2001 r. oddalającej sprzeciw w całości;
- obciążenie Bial-Portela & Ca, SA kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się przeinaczenia dowodów, gdyż stwierdził w pkt 34 zaskarżonego wyroku, iż „Izba Odwoławcza błędnie stwierdziła, że brak jest podobieństwa fonetycznego pomiędzy wspomnianymi oznaczeniami”. Jednakże Izba Odwoławcza nie popełniła błędu — jak to uznał Sąd — stwierdzając, że brak jest podobieństwa fonetycznego pomiędzy oznaczeniami, ale przeciwnie dokonała poprawnej analizy podobieństwa fonetycznego pomiędzy oznaczeniami, uznając, że pomimo podobieństwa fonetycznego pomiędzy oznaczeniami ogólne brzmienie oznaczeń jest różne. Wnosząca odwołanie uważa, że powyższy wniosek Izby Odwoławczej, który został przeinaczony przez Sąd, powinien zostać potwierdzony.

Ponadto wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, gdyż stwierdził w pkt 40 zaskarżonego wyroku, że „towary należące do klasy 3 i znaczna część towarów należących do klasy 5 [...] są zazwyczaj wystawiane do sprzedaży w supermarketach i z tego względu wybierane przez konsumentów w następstwie wizualnej oceny ich opakowania”. To ustalenie faktyczne nie zostało poparte żadnymi dowodami i tym samym spowodowało przeinaczenie okoliczności faktycznych, na których powinna była zostać oparta decyzja. Co więcej, okoliczność ta nie została podniesiona przez żadną ze stron i z tego względu mogła być wzięta pod uwagę tylko, jeśli była powszechnie znana (a przy uwzględnieniu argumentów wskazujących na brak wiarygodności tej okoliczności uznanie jej za taką stanowiłoby samo w sobie przeinaczenie okoliczności faktycznych). Z tego względu okoliczność ta nie może być wykorzystana jako podstawa stwierdzenia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Wnosząca odwołanie podnosi także, że została naruszona zasada audi alteram partem wyrażona w art. 76 ust. 1 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (¹) (dawniej art. 74 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94 (²)), a Sąd błędnie zastosował art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz mające znaczenie orzecznictwo, naruszając tym samym prawo Unii. Sąd nie przeprowadził całościowej oceny rozpatrywanych znaków towarowych przy uwzględnieniu wszystkich czynników istotnych dla okoliczności niniejszej sprawy.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).
 (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 2004, L 11, s. 1).